

झाडांची चुळबुळ

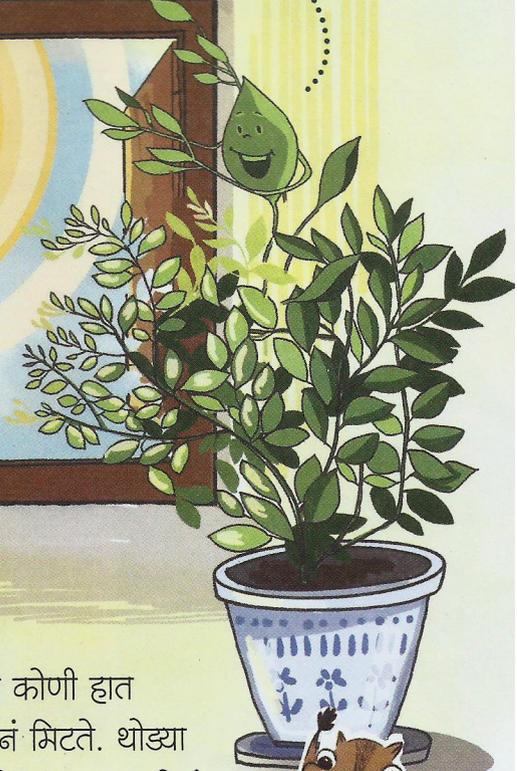
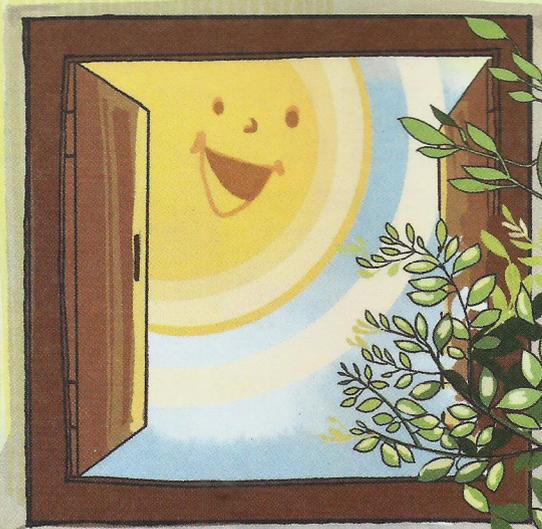
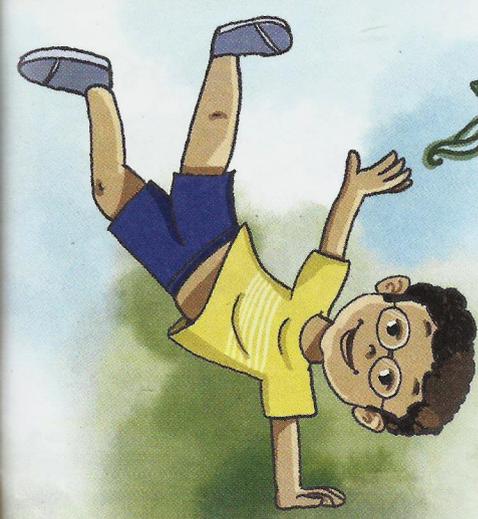
गोष्ट - केतकी घाटे | चित्र - मैत्रेयी निलावार नामजोशी

मी उडी मारतो, पळतो, कोलांटी उडी मारतो. झाडं एकाच जागी उभी असतात. ती हालचाल करतच नाहीत का? अंतूला प्रश्न पडला.

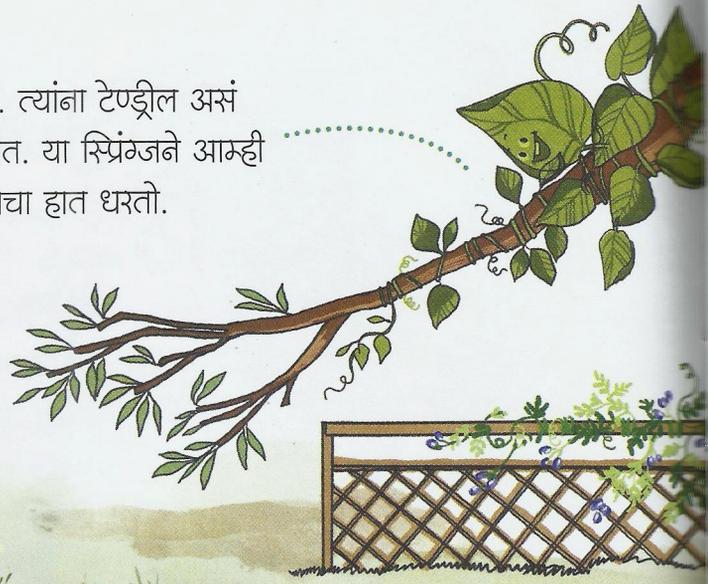
ही. आम्हीपण हालचाल करतो. खाऊ दिसला की तुझी मान कशी आपोआप वळते. तसा आमचा खाऊ म्हणजे सूर्यप्रकाश.

आम्ही पण सूर्याच्या दिशेने मान वळवतो. तू बघ. खिडकीत ठेवलेलं रोप सूर्यप्रकाशाच्या दिशेने पळतं.

मी लाजाळू. मला कोणी हात लावला की मी पानं भिटते. थोड्या वेळाने परत उघडते. तू मला पाहिलं आहेस का? इंग्रजीत मला म्हणतात Shameplant किंवा Touch me not

आम्ही वेली अशा स्प्रिंग्स तयार करतो. त्यांना टेण्ड्रील असं म्हणतात. आम्ही नाजूक-साजूक आहोत. या स्प्रिंग्जने आम्ही झाडाच्या फांदीचा किंवा एखाद्या कुंपणाचा हात धरतो. त्याचा आधार घेत सगळीकडे पसरतो.

मला ओळखलंस? मी दूर्वा. मी एक गवत आहे. मी जमिनीवर रांगत रांगत पसरते. म्हणजे माझी एक फांदी आडवी होते. जराशी पुढे उडी मारते. मुळं मातीत सोडते आणि पानं तयार करते. असं रांगत रांगत आम्ही सगळीकडे पसरतो.

“आम्ही अगदी हळू हळू हलतो. त्यामुळे तुला दिसत नाही.”

तू गंमत म्हणून एक प्रयोग करून बघ. कुंडीतलं रोप किंवा गवत किती सेंटिमीटर वाढलं ते रोज मोजून लिही. म्हणजे त्याच्या हालचालीचा वेग कळेल.

“मला का नाही दिसत तुमची ही हालचाल?”

